

til, at den, der vel har erhvervet den fornødne Indsigt i Farmacien og derfor har erholdt en Apotekerbevilling, men, enten af en særlig Grund (Sygdom) ikke kan eller ikke vil selv drive sit Apotek, heller ikke bør kunne beholde Bevillingen. Som Forholdet nu er, kan det imidlertid hændes, at Apotekere i længere Tid sidde inde med Apoteker, som de savne Betingelserne for at kunne forestaa paa rette Maade eller af en eller anden Grund ikke selv ville forestaa. I saadanne Tilfælde er det vel det almindelige, at Bevillingshaverne blive boende paa samme Sted, hvor Apoteket er beliggende, medens de overlade den egentlige Drift til en Bestyrer. Men man har ogsaa haft Eksempler paa, at Apotekeren fraslytter Stedet, hvor Apoteket drives, og tager Bolig andetsteds for at give sig af med anden Væstæftigelse, og at han altsaa ikke har andet med Apoteket at gøre end at oppebære en aarlig Indtægt af dette. Paa denne Maade opstaar Forpagtningsforhold eller Drift af Apoteket ved andre end Bevillingshaveren.

Kommissionen foreslaar derfor, at det fastsættes, at enhver Apoteker selv skal lede Driften af sit Apotek.

Heraf vil nu følge forskellige Konsekvenser:

a. For det første at Vortforpagtning ikke maa finde Sted. For at hindre, at et Forbud mod Vortforpagtning søges omgaaet, bør det derhos udtrykkelig fastsættes, at det heller ikke skal være tilladt paa anden Maade at overlade Driften til andre. Kommissionens Flertal mener derhos, at dette Forbud bør affattes saaledes, at det ogsaa omfatter den vederlagsfri Overførelse af Driften paa andre. Ligesom dette er hensigtsmæssigt til Forebyggelse af Omgaaelse af Forbudet mod Vortforpagtning, saaledes er det i og for sig ogsaa fuldt berettiget; en Apoteker skal saaledes heller ikke — selv ikke vederlagsfrit — kunne overføre Apotekets Drift paa en Søn eller anden nærpaaarørende.

Et Mindretal (Benzon, Hansen, Hempel og Strøbyberg) kunne ikke helt dele denne Betragtning. Vi kunne vel gaa med til, at enhver Apoteker som Regel selv skal lede Driften af sit Apotek, og at Vortforpagtning derfor ikke maa finde Sted — hvilket den jo heller ikke maa nu uden særlig ministeriel Tilladelse — skønt vi ikke ere sikre paa, om en saadan Bestemmelse ikke vil bevirke, at adskillige ældre mindre arbejdsdygtige Apotekere ville forblive længere ved Forretningen end ellers, hvilket næppe kan anses for heldigt for Publikum; men vi kunne ikke tilraade, at det endvidere — under Tab af Bevilling endogsaa — skal være absolut forbudt „uden Bederlag at overlade Driften til andre“; ti dette Udtryk er alt for omfattende, og Forholdet vil aldrig kunne kontrolleres. I Sygdomstilfælde, ved Vortreise o. s. v. maa Driften dog overlades til andre, og naar dette kan ske uden Skade for Publikum, er der næppe Grund til at fremsætte et almindeligt Forbud, som det ovennævnte. Vi mene derfor, at det omhandlede Udtryk bør falde væk og at Forbudet kun bør gælde Vortforpagtning eller anden lignende Overdragelse af Driften.

Det vil være nødvendigt for at gennemføre Forbuddet mod Vortforpagtning eller anden Overladelse af Driften til andre at fastsætte Straf for Overtrædelse af Forbudet, og formene vi, at Straffen bør bestaa i Fortabelse af Bevillingen. Spørgs-